Alecu Russo

Stânca Corbului (legende)

Stânca Corbului

Alecu Russo

Editura Bestseller

Imagine: Anton Watman

bestseller

Carte electronică publicată cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe – Departamentul Politici pentru Relația cu Românii de Pretutindeni.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE
DEPARTAMENTUL POLITICI PENTRU RELAȚIA CU ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Vizitând valea Bicazului, care dă în valea Bistriței, caii noștri se înșirau pe cărări înguste și pietroase, conduși fiind de un călăuz muntean. Acesta era tipul românului din Carpați, tânăr, vesel, sprinten, dibaci, lipsit de învățătură, însă înzestrat cu bunul simț al strămoșilor noștri. El își purta calul în joc și ne povestea în graiul său poetic viața lui de copil al munților, vânătorile sale la urși și chiar îndrăgirile inimii lui, spunându-ne totodată numele piscurilor și admirând ca noi mărețele așezături stâncoase, care ne înconjurau ca un amfiteatru uriaș.

Strâmtoarea în care curge pârâul Bicazului este una din cele mai frumoase din Carpați; natura pare că a voit a aduna la un loc tot ce a putut crea mai grațios, mai pitoresc și mai grozav.

Tablou magic și demn de penelul lui Salvator Rosa . Soarele asfințind într-un ocean de lumină înfocată; câțiva plăieși trecând printre copaci; câțiva vulturi, zburând roată împrejurul vârfului Ceahlăului, și jos, lângă o naltă stâncă, caii noștri adăpându-se în apa limpede a Bicazului!

— Priviți — ne zice călăuzul nostru — acea pădure neagră ce se întinde în dreapta și în stânga, colo în zare, spre Ceahlău... Ea este linia hotarului Moldovei și în ea facem adese vânat la căprioare, la urși... ba chiar și la unguri câteodată.

— La unguri?

— Da. Plăieșii noștri din timpurile vechi și până în timpurile de azi au preschimbat glonțuri cu catanele nemțești... Hei!... mulți brazi ascund la rădăcina lor trupuri omenești și printre răsunetele sperioase, ce ies noaptea din codri, trebuie să fie și glasurile celor uciși.

— Bine, dar pentru ce acele uciderі?

— Pentru ce?... Pentru un cuvânt, pentru o căprioară care trece hotarul, pentru ura contra secuilor ce ne pradă pământul pe nesimțite.

Această expresie energică a prădării pământului ne făcu să gândim cu mâhnire la nepăsarea guvernului care permite vecinilor de a strămuta necontenit linia de fruntarie a țării în paguba noastră.

Unul din noi însă, mai mult admirator de podoabele naturii decât de faptele oamenilor, întrebă pre călăuzul nostru cum se numea stânca dreaptă, ca un zid, lângă care ne aflam.

— Piatra Corbului, răspunse el.

— Are vreo legendă?

— Ce să aibă, domnule?

— Are vreo istorie, vreo basnă, vreo...

— A! înțeleg; are, ca toate stâncile câte le vedeți.

— O știi?

— Cum nu?... Ce nu știu eu?

— Spune-o... spune-o... ziserăm cu toții, apropiind caii noștri de ai lui. Românul își clătină pletele, ținti ochii săi vulturești pe vârful stâncii și povesti:

— Stânca asta încununată cu plopi și mesteacăni, precum o vedeți, a fost martor unei întâmplări foarte jalnice, de care se pomenește la noi din neam în neam.

Cică pe timpul strămoșilor, un străin, pribegind de la dealul Corbului dinspre Borsec, a venit să se așeze la Bicaz. El își dură o căsuță mai deoparte, pentru că pe aicea, pe la noi, fiecare cotun e locuit de un singur neam, și străinii nu sunt primiți în sânul lui.

Pribeagul avea o fată, căreia bistrițenii îi daseră numele de Corbița, întru aducerea-aminte a dealului unde ea se născuse. ...Ce fată! ce bujor de copilă!... Cică era sprintenă ca o căprioară! cică gurița ei era un fagur de miere; cică ochii ei străluceau ca focurile, ce le aprind ciobanii noaptea în întunericul codrilor.

Mulți flăcăi umblau să-i vâneze dragostea; mulți cântau doine în childa ei, dar din toți numai unul,

un plăieș cu pletele lungi și cu chipul de făt-frumos, avu norocul să cadă drag Corbiței. Părinții lor se primiră a se încuscri și îi logodiră după obicei.

Pe atuncea, spun bătrânii că se făceau adese năvăliri de tătari în țară și că în urma lor rămânea numai cenușă și sânge. Păgânii dracului!... cică mâncau carne de cal și beau lapte de iapă.

Într-o zi, o ceată de tătari, pătrunzând în munți, ajunseră până în valea Bicazului, prădând, arzând, ucigând tot ce era în calea lor. Tatăl Corbiței și logodnicul ei căzură morți lângă copila pe care ei voiau să o apere, căci tătarii auziseră de frumusețea ei și aveau de gând să o ducă poclon hanului de la Bugeac.

Corbița însă scăpă ca apa printre degetele lor și o apucă la fugă spre munte, urmărită de tătari, ca o ciută hăituită de lupi. Biata fată alerga pe după copaci, pe după stânci și din când în când se oprea puțin, ca să se mai răsufle, dar n-avea vreme să înghită măcar o dușcă de aer, căci tătarii îi călcau pe urme.

Corbița, înspăimântată, nebună de groază și de durere, se îndreptă spre stânca asta și ajunse curând pe marginea ei. Aicea ea se opri o clipă și cătă în urmă. Tătarii se apropiau cu fuga.

Atunci ea căzu în genunchi și se rugă lui Dumnezeu să-i vie-n ajutor... Zadarnică rugăminte!... Mâna unui tătar se întinse să o apuce, însă ea, ridicându-se drept în picioare, cu părul despletit de vânt, cu ochii aprinși, cu fața albă, ca un crin, zise: "Atunci s-ajungeți voi, când îți pune mâna pe Corbița!" — și deodată ea se aruncă în prăpastie. Trupul ei se cufundă în apa Bicazului, zdrobindu-se de bolovani, iar tătarii rămaseră încremeniți și fură uciși chiar pe muchea stâncii de o ceată de plăieși, care alergaseră în ajutorul Corbiței.

De atuncea locul acesta se numește: Stânca Corbului! În zilele de sărbători, pe când fragii sunt

copți, fetele de prin cotunele învecinate se adună pe piscul stâncii și cântă doina Corbiței; iar în nopțile luminoase ale primăverii păstorii zăresc adese o umbră albă clătinându-se pe vârful stâncii și apoi lunecând de-a lungul ei până-n apa Bicazului.

Călăuzul tăcu, lăsându-ne sub o impresie adâncă; și nu știu cum se întâmplă, căci în noaptea aceea somnul nostru, legănat de vuietul valurilor Bistriței, fu totodată și frământat de visuri neplăcute. Pare că o stâncă mare ne apăsa pieptul, în vreme ce o ceată de tătari ne amenința scrâșnind din dinți, și o copilă gingașă întindea mâinile spre noi.

Table of Contents

Stânca Corbului

Table of Contents

Stânca Corbului 1